

Ustawa z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz.U. 2016 poz. 195)

Opis wybranych zmian:

- Ustawa określa warunki nabywania prawa do świadczenia wychowawczego oraz zasady przyznawania i wypłacania tego świadczenia.
- Świadczenie wychowawcze, przysługuje obywatelom Rzeczypospolitej Polskiej oraz innym osobom, którym na podstawie przepisów wspólnotowych oraz umów międzynarodowych przyznane zostały analogiczne do posiadanych przez obywateli prawa w zakresie świadczeń społecznych.
- Ustawa warunkuje prawo do świadczenia wychowawczego od zamieszkiwania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres, w którym świadczenie to ma przysługiwać, chyba że przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego lub dwustronne umowy międzynarodowe o zabezpieczeniu społecznym stanowią inaczej.
- Świadczenie wychowawcze - w wysokości 500,00 zł miesięcznie - na drugie i kolejne dziecko w rodzinie, do dnia ukończenia przez dziecko 18 roku życia, przysługuje: matce, ojcu, opiekunowi faktycznemu dziecka albo opiekunowi prawnemu dziecka bez względu na wysokość dochodu.
- Świadczenie wychowawcze przysługuje również na pierwsze dziecko, jeżeli dochód rodziny w przeliczeniu na osobę nie przekracza kwoty 800,00 zł – w przypadku, gdy członkiem rodziny jest dziecko niepełnosprawne, świadczenie wychowawcze przysługuje na pierwsze dziecko jeżeli dochód rodziny w przeliczeniu na osobę nie przekracza kwoty 1 200,00 zł.
- Wysokość świadczenia wychowawczego nie jest wliczana do dochodu stanowiącego podstawę do otrzymywania innych świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej.
- Ustalenie prawa do świadczenia wychowawczego oraz jego wypłata następuje na wniosek matki, ojca, opiekuna faktycznego dziecka albo opiekuna prawnego dziecka, który składa się w urzędzie gminy lub miasta, właściwym ze względu na miejsce zamieszkania osoby ubiegającej się o świadczenie wychowawcze.

Tekst aktu: <http://isap.sejm.gov.pl/DetailsServlet?id=WDU20160000195>